

apud alios videantur, quos confulere, cum casus occurrerit, oportebit, nec nobis liber amplius immorari, non pauca circa haec sequent capite cum D. Co-
uat. dicturis.

AD CAPVT Decimumoctauum. SUMMARIUM.

1. D.D. de re agentes corgeruntur.
2. Differentia inter emphyteusum Ecclesiasticum, & priuatam simpliciter acceptam traductum, num. 3.
4. Feminae cum masculis concurrunt ad successionem emphyteusus simpliciter accepta.
5. Fallit si virginitas statutum excludens feminas a successione, existentibus masculis. Idemque ejus de consuetudine feretur.
6. Argumentum de feudo ad emphyteusum, & contra num. valeat.
7. Feminae an in emphyteusum succedant pro filiis acceptam, ad num. 1.2.
13. Masculinum an contineat femininum, num. 14. 15.
16. Pro stipulatore in dubiis respondet, ubi pro eo extat verisimilitudo.
17. Emphyteusus pro filiis accepta viri ad adoptivos, & illegitimos pertinet, & quid de nepotio, ad n. 19.
20. In emphyteusum concessam pro filiis & filiabus omnes absque sexus distinctione simul equaliterque succidunt.
21. Limitatur.
22. Verba contrahentium iuxta statuta, vel consuetudinem interpretantur.
23. Statuta & consuetudines lacorum quando apud Ecclesiasticos debeat obseruari.
24. Filius cum patre non concurrunt in emphyteusum ab illo accepta.
25. Emphyteusus quotuplica.
26. Pater an posset filiis praediticare quoad
38. Quid de mixtis, ad num 4.1.
42. Emphyteusus accepta pro filiis virorum ad eos pertinet & est heredes non sint, usque ad n. 46.
47. Emphyteusus pro filiis heredibus non defertur filiis, nisi heredes existant.
48. An heredes extranei admittantur.
49. Quid de emphyteusus recepta pro se & heredibus, num 50.
51. De alijs formulis cōcedendis emphyteusim.
52. In feudo quoties heredum mentio sit de masculis intelligitur.
53. Feudum pro hereditibus concessum non competit liberis, nisi heredes sint.
54. Feudum hereditarium dupli sensu dicitur.
55. Feudum capere filius nequit si patris predecessoris hereditatem repudiat.
56. Feudum simpliciter acceptum ad quos spectat.
57. Quibus casibus faminae ad feudum admittantur.
58. Feudum simpliciter acceptum ad quod descendentes primi acquirendis trahent.
59. Feudum aliud hereditarium & aliud ex pacto, & prouidentia.
60. Ut in feudum aut emphyteusum hereditarium succedatur an satis sit succedere primo acquirenti immediate, ultimi possessoris hereditate non obstante, num. 61.
62. De intellectu cap. 11. an agnat, vel filiis, feudor, ad num. 70.
67. Feudum simpliciter acceptum filius non caput, patris hereditate repudiata.
71. Feudum pro hereditibus acceptum nullus capit, qui heres non existat.
72. Feudum hereditarium quod datur 73.
74. Feudum simpliciter acceptum est ex pacto & prouidentia, de quo & n. 68.
75. Quid de emphyteusis Ecclesiastica, & seculari.
76. Feudum, vel emphyteusum pro se & suis Titio acceptante, qui caput.
77. Feudum pro hereditibus masculis solum liberos heredes comprehendit.
78. Differentia inter feudum & emphyteusum notatur.
79. Succedens in feudum, quando creditur.

- teribus antecessoris teneatur, ad nu. 82.
3. Filius adiens cum beneficio inuentarij patris hereditatem feendum a patre alienatum an posset renocare, ad num. 87.
38. Feendum & emphyteusus quomodo inter successores dividatur.
39. Feudum pro heredibus, & successoribus concessum cuius natura sit, & quid de emphyteus.
93. Institutus in re certa capit feendum non hereditarium.
91. Quid si fuerit hereditarium.
92. Filius institutus in legitima an feundum hereditarium capere posset.
93. Institutus in re certa excluditur a feudo hereditario successione, eti. unicuerſaliter cum eo institutus incapax reperitur.
94. Filius in re certa institutus non percipit feundum hereditarium.
95. Institutus in re certa habitualiter est heres unicuerſalis.
96. Institutus in re certa est heres unicuerſalis si nemoſt unius alterius institutus.
97. Ius patronatus Ecclesiasticum quotupliciter de eius successione, ad num. 103.
104. Vendita hereditate, etrum ius patro- natus ad emporem transcat, ad num. 106.
107. Ius patronatus an pertinet ad fiduciarios uniuersalem, ad num. 109.
110. Ius patronatus in emporem hereditatis transfrerri probatur, & num. 111.
112. Ius patronatus pro parte transit in ementem hereditatis portionem.
113. Quando ius patronatus non trahatur in emporem hereditatis.
114. Non pertinet ad melioratum in tertio & quinto, nec ad ex hereditatum.
115. Ius patronatus in emporem legitime non transfr.
116. De iure patronatus hereditario quis disponere posse.
117. In alienatione iuris patronatus quando Episcopi consensus desideretur, ad num. 119.
120. Possessor an praediticare valeat ratione in iure patronatus gentilium, vel mixti.

Num. 1.

- Est prælibandum, quod emphyteusis Ecclesiastica simpliciter concessa, veluti si dicatur: Fundum Titarianum tibi in emphyteusum do. Filios & nepotes duntaxat accipientes cōpletatur, ut probauimus sup. cap. proximo, num. 8.2. Sed si priuatus ita conceperit, omnes heredes tam liberos, nisi obstet contraria confuetudo, Trentacing. n. 1. Gregor. Lop. sup. col. 3. vers. Si vero priuatus, Clar. d. q. 28. n. 1. Valasc. q. 39. n. 11. Contrarium tamen sentire videtur hic D. Couarr. scilicet etiam emphyteusum priuatam simpliciter acceptam ad duos succellorcs emphyteusum solum extendi, siu extranei sint, siue liberi, prout eum intelligit, & sequitur Molin. disp. 469. num. 4. Par. Vazq. sup. Quod minime admittendum est, nam præterquamquod communis opinio extat in contrarium emphyteusus de sua natura perpetua est, ut ex aliis

notaulimus sup. prox cap. num. 83. nullo que iure quod priuatos restriicti inueniuntur, quare absolute concessa omnibus accipientis hereditibus competet, cum contractus iuxta naturam suam celebra ri presumatur, l. si stipulatus 4. ff. de usu ris. l. quer. 57. §. i. ff. locat. Alciat. de praesumpt. reg. 3. praef. 32. nn. 1. late Menoch. eod. tract. lib. 3. praef. 38. 2. princip. qui nu. 6. in specie loquitur cum Alex. & Angel. in l. qui in aliena in princip. ff. de acquir. heredit. Alciat. sup. reg. 2. praef. vlt. Necaluid voluisse D. Couart. ex illo, qui solum affirmat filios & nepotes succedere, in vtramque emphyteusum, non tamen negat ad seculararem alios venire posse. Et tamen. l. 6. iii. 26. p. 4. que in feudi aduersus iuris communis regulas statuit, ut feudum non transgreditur personam nepotis primi feudatarij, & ita in Hispania obseruari testatur ioh. Gregor. Lop. glo. 7. à qua lege forsan, D. Couart. deduxit argumentum ad emphyteusum, sed potest dubitari an valeat, cum lex sit corteoria, vt Gregor. Lop. aduertit.

3. Est & altera notanda differentia inter emphyteusum Ecclesiasticum, & secularum simpliciter acceptam, quod ad priorem liber admittuntur, etiū hæredes non nisi parenti, Trentac. num. 6. Bene num. 13. Menoch. sup. praef. 48. num. 10. 11. Cald. q. 22. num. 15. Amat. num. 59. Mantic. sup. tit. 17. num. 10. Ad posteriorem qui hereditatem non obtinent, accedere prohibentur, Amat. nn. 5. 8. Cald. vbi proximè. Valalc. d. q. 44. num. 12. Menoch. conf. 30. nn. 25. Mantic. d. tit. 19. num. 2. Gratian. disceptat. cap. 45. num. 17.

4. Quibus prohibitis cum D. Couart. asserendum est, quod ad emphyteusum simpliciter concessum feminis & descendentibus cum masculis pariter admittuntur, quoniam illa sine Ecclesiastica sit, siue non femininum sexu non respicit, arque ita vbi exclusive non sunt, vocata cententur, Clar. q. 32. num. 1. 2. Vazq. vbi sup. Amat. num. 57. Molin. diff. 474. numer. 9. Tufch. sup. conc. 160. num. 1. 2. Magon. Lucens. decif. 7. num. 2. Valalc. q. 41. num. 2. Cotta in memorabilib. verb. emphyteusis 2. num. 151. Cald. quesit. 17. num. 31.

5. Hoc limitandum est, vbi extiterit sua-

tum exclusum feminarum, quo casu, masculis superstitibus, ipsorum co current: nam cum ita obserueretur quae do earum expressa mentio sit, vbi D. Couart. docer. infra. hoc numer. vers. Secunda conclusio, i.e. dicendum est de tacha vocatione, taciti enim & expressi fidem est iudicium, l. cum quid, vbi D. ff. ficer. petat. Quod similiterde coniecturidine dicendum est.

Ibi: Quibus responderi congrue & verē poterit.

Add. Iason. in l. 1. num. 60. C. de iure. 6. emphyteut. Euerard. in loc. legalib. loc. à feudi ad emphyteus. Clar. sup. lib. 4. §. feudi q. 3. vers. Et hec quidem, Val. sc. q. 39 in fine, vbi recte sit, argumentum de emphyteuti ad feudum iure procedere, non è contra, ratio est, quia quod in feudi obliteratur, est quidam vbi ocalis, qui pro lege ad alias causas allegari non potest: secus quod ad emphyteusum spectant, nam cum legibus stabilita sint, ut in rit. C. de iure emphyteut. merito ad feudum trahi possint, ut secundum ea iudicetur proper emphyteutici, & feudalis contritus similitudinem, argument. l. non possunt 12 ff. delegit.

Ideo autem feminis & a feudi successione regulariter repelluntur, quāquam emphyteus capaces sint, quia illud ceditur proper seruitum militare, vel aliud, quod per feminas exhiberi non valer, vnde que incapax est officij, à beneficio excludi, quod proper illud datur, nec esse est, cap. miles, qui arm. bellic. depositi lib. 2. in vbi feudi. At emphyteuta ad canones sine pensionem astriguntur, Parlad. different. 71. num. 1. quia pariter per feminas, ac per viros potest solvi, Ita Cald. q. 23. num. 8. Valalc. q. 41. num. 1. 2. Molin. diff. 474. num. 1. Clar. §. feudi, q. 73. nn. 1. Licet hanc rationem excludendi feminas à feudi sibi displicere profiteatur, quē improbat Molin. eius fundamento respondens. Alioꝝ vide apud Menoch. co. v. 65. num. 23.

Ibi: Quod si emphyteus data sit Tirio. Questionis est an si quis fundum in emphyteusim pro se a filii suis acquisierit, cesearatur etiam pro filiis suis stipulatus de quo fuit per Marefot. d. cap. 2. per

Variar. Resolut. Lib. II. Cap. XVIII. 307

perior. quia negotiatio in partem sequitur, cui assentiantur istud Metilia. de legi tim. lib. 2. tit. 1. §. num. 15. Ferdinand. L. 2. in l. filius sum. §. Diu. num. 68. ff. de legat. i. Ziccard. in l. vit. num. 73. C. de elicit. D. 1. Alensis. l. Ioseph. La doule. Lucens. decif. 29. num. 16. Benintendis. decif. 25. nn. 1. Corbal. de iure emphyteute. tit. de casu. prius. ob lineam finit. num. 6. Seraphin. decif. 604. nn. 1. Roland. conf. 92. 4. ns 12. lib. 2. Marfil. sing. 191. Ripi. in Lex. facta. §. si quis rogarat ei l. num. 59. ff. ad Trebellian. Cald. q. 1. num. 12. & q. 17. num. 30. Tufch. sup. conc. 160. num. 6. Rota. decif. 125. part. 2. diu. for. Quod multiplicitate limitat Marefot. à n. 7.

9. H. ius sententia fundamentum potissimum est, quia filiorum appellatio ne filii non continentur ex verbi propriete, sed ex interpretatione extensiuit, ut colligitur ex l. 1. §. sed & incertum, ff. de vent. in poss. mirrend. l. quisquis 116. ff. de verb. oblig. 4. & docent Birt. in l. 1. num. 2. ff. le verb. significat. Tufch. lit. E. conc. 168. num. 17. Menoch. conf. 52. 4. num. 3. & alii apud Tiraquell. de retract. Lignag. 9. 1. glo. 9. num. 18. i. in contradic. autem maximè stridiuntur (qua lius est emphyteus), Menoch. conf. 664. num. 18. Guld. de Suzaria tract. de iure emphyteus. num. 3. Valalc. q. 5. num. 7.) verba propriet. stricteque accipi debent, l. quicquid abrīzenda 99. ff. de verb. oblig. Cald. q. 19. nn. 9. Cyriac. tom. 2. contron. 378. à num. 10. Tufch. vbi proximè. num. 10. Roland. conf. 38. num. 64. volum. 3. Vnde emphyteus pro filiis accepta nequit ad filias pertenire. Ita Marefot. à num. 2. & alii supra laudati.

Ibi: Sed & in hoc casu adhuc admittrem feminas.

10. Sed contra supra traditam conclusio nem tenent feminis emphyteusum competere pro filiis conceffam Molin. vbi proximè. num. 10. vers. Merito ramen. Clar. d. §. emphyteus. q. 32. num. 2. Vazq. sup. num. 59. Menoch. conf. 111. num. 60. Pinen. in l. 1. num. 33. C. de bon. matern. Valalc. q. 41. num. 3. Quod limita si sit statutum feminarum exclusum, Tufch. sup. conc. 168. num. 2.

11. Ratio, qua hac opinio defenditur, est, quia nomine filiorum feminas contiauentur ex communi vbi loquendi, l. si quis ita. ff. de testament. tutel. l. si ita scripta. 46. ff. de legat. 2. d. l. quisquis 116. l. Herennius 122. l. iusta 2. ff. de verbis. significat. Argel. de legitim. contradic. q. 19. art. 1. num. 14. Peregrin. de fideicomis. art. 25. num. 1. Cyriac. tom. 3. controver. 548. num. 55. Fusar. de substitutionib. q. 311. à num. 1. Quickeborum proprietate prior habetur, vt dixi sup. lib. 1. cap. 20. num. 14.

At cum res adeò ambigua sit, henc 12. postulorem D. Couart. opinionem in praxi sequendam existimo, quia in obfusis id amplecti debet, quod verosimilis est, cum hoc inter contrahentes actum præsumatur. l. si stipulatus 4. ff. de vbi. l. quer. 57. §. inter locatorem. ff. locat. l. cum. quisita 56. ff. de verbis obligat. l. in obfusis 126. ff. de reg. iux. Menoch. conf. 331. num. 17. Crauet. conf. 33. n. 2. Glor. optim. verb. legem ad fin. in l. vete. ribus 40. ff. de pac. Verosimile magis est quod pater non minus filibus, quā filii proficeret voluntat, vt latè probat Valalc. vbi proximè argum. l. maximum. vii. viii. C. deliber. præterit, atque ita sub verbo: filii, vtrumque sexum comprehendunt, credendum est, quoniam sic inter contrahentes convenit, maximè cū emphyteus pariter masculos, & feminas admittat, vt nuper assertum. In hoc tamen attendendus est vbi loquendi regionis, in qua contractus celebratur, apud nos quidem filiorum verbo filias quoque significamus, et in singulari aliter obliteratur, colligitur ex l. 9. 10. 18. cum seqq. in Taurini Constitutionibus.

Ibi: Ex ratione quod in contradicibus. Masculinum continere semper fec. 13. minime scripsit Julianus in l. qui duos 60. ff. de legat. 3. Pierunque, Paulus in l. pronunciatio 195. ff. de verbis. significat. & probatur exd. l. si quis ita. d. l. si ita scriptum. l. serui legatis 70. ff. de legat. 3. l. derelicto. 40. §. serui. l. patroni 52. l. inter si primum 101. §. fin. l. illa re. b. 161. §. l. iuxta 201. ff. de verbis. signific. Tira quell de retract. lignag. §. 1. glo. 9. n. 212. qui plures laudat, Cyriac. tom. 1. controver. 9. num. 52. Argel. de acquir. poss. q. 13. art. 1. à num. 5. Viliuan. in præc. ius. patronat. lib. 2. capit. 6. num. 3. Mantic. de conjectur. ultim. volunt. lib. 6. iii. 7. num. 18. & lib. 11. tit. 14. numer. 2. Peregrin. sup.

- ^{sup.art.25.nu.2.} Menoch. de adipiscend. remed. 4. num. 59. Franc. Molino de rit. nuptiar. lib. 3. q. 16. 4 princ. Sed contra- rium tenent etiam communiter DD. quos recenset Tiraqueil. sup. num. 181. & Menoch. d. cons. 204. num. 4. illisque accedit Gaf. Thesaut. question Forvens. lib. 1. q. 42. num. 4.
- ¹⁴ Sed pro conciliacione earum opinio- num distinguendum est: ut prior locum obtineat, quando verba in lata signifi- catione possunt accipi, vt in favorabili- bus, posterior vero in odiolis, vel vbi stricta interpretatione adhibenda est, quo- niam masculinum coöcipit femininum improprie, latèque vocibus usurpatis, l. 1. §. sed est incertum ff. de vent. in posse- sion. mittend. l. quisquis 116 ff. de verbor. signifcat. l. cum in adoptionis 10. §. que in filio, c. de adoptionib. Glos. verb. inueniuntur in cap. generali 13. de electi. in 6. Marescor. sup. num. 4. Menoch. vbi proxime, nu. 49. Pala. Rub. in rubric. de donat. int. §. 69. num. 25. 26. Mantic. d. lib. 7. rit. 1. nu. 19. Cephal. conf. 527. num. 4. lib. 4. Merlin. de legitim. lib. 3. tit. 1. q. 17. num. 18. cum seqq. Crauet. conf. 588. n. 1. lib. 4. Glos. in l. ff. de verb. signific. Benitend. decis. 52. num. 1.
- ¹⁵ His consequens est, vt cum in contra- cibis stricta sit interpretatio facienda, vt diximus sup. num. 9. masculinum non contineat femininum, sicut in presenti D. Cour. obseruat, cui ex hæcratione consentiunt Merlin. vbi proxime, nu. 20. Benitend. sup. Cephal. conf. 11. lib. 1. Archidiacon. in cap. si quis suadente, n. 3. 17. q. 4. Corne. conf. 76. nu. 17. lib. 2. Ce- uall. commun. tom. 2. q. 762. n. 161. Clar. sup. q. 32. num. 2. Roland. conf. 93. nu. 12. 17. volum. 2. Cald. q. 17. n. 30. Quòd li- cit ita ut, tamen non obstat, quoniam teneamus, emphyteutum pro filiis accep- ta ad filias spectare, tum propter vsum loquendi communem, tum propter ef- fectionem paternam, vt nuper dicebarum. num. 11. 12.
- Ibi: Cum imputandum sit contrahentibus.
- ¹⁶ Huic rationi potest congrue respon- deri, quod cù vero sumimodo sit pro fili- pulatore, pro eo est in dubio iudicandū, vt constar ex iuribus allegatis sup. n. 2. & probat Glos. verb. legem ad fin. in l. ve- teribus ff. de paci. vbi docet, prius sic in- spiciendum, quod verius illius est, quā
- ad respondendum coartat stipulatorem iuxta regulam illius textus deueniatur, quæ compabantur itidem ex l. si pâ- clum 9. ff. de probationib.
- Ad hec nota, sub hac stipulatione: Pro 17 ff. & huius, non comprehendendi adoptios, argument. cap. vni. §. adoptius tit. 26. ff. de fœd. defunct. cōtentioſis. lib. 2. m. 2. lib. fœdor. l. ſidei commissum 75. ff. de rōdit. & demonstrat. Cald. q. 20. n. 36. Barba. in l. cum acutissimi, n. 287. C. de fidei commiss. Quoniam verē, ac proprii filiū nō sunt, Cald. cum aliis nu. 35. Menoch. de pre- sumpt. lib. 4. pref. 76. n. 7. Cyriac. tom. I. controverſ. 21. nu. 92. Molin. de primogen. lib. 1. cap. 4. n. 50. Ideo adoptiens cōmē- tū, dixit l' pinianus in d. ſidei commissū.
- Quid de illegitimis seu naturalibus? 18 dic vt sup. cap. proxim. nu. 79. vbi de em- phyteuti Ecclesiasticis. Quoad seculare di- putari solet, & communis resolutio est, quod censemunt vocati, vt patet Cald. q. 19. n. 11. quanvis ipse contrariū teneat, cui iungendus est Merlin. alias referens, sup. lib. 1. tit. 2. q. 5. nu. 62. Sed communem ampicientur Clar. d. §. emphyteutis q. 30. Viui. commun. verb. ne- gula n. 4. vers. in emphyteuti, Molin. diff. 475. nu. 4. vbi probat late, & alij apud Clar. & Cald. & pro alijs facit l. genera- litate 6. §. vt. c. de iustitia. & fuitur.
- Nepotes vero etiā alias soleant nomi- 19 ne filiorum significari, l. 2. §. quid si pa- ter, ff. ad Tert. Etiam. l. liberorum 220. §. vlt. ff. de verb. significat. Cald. q. 19. nu. 13. Menoch. conf. 215. n. 87. Rebus in d. liberorum 9. vlt. vers. Etiam quando. Ta- men ob emphyteutum pro filiis accepta ex- cluduntur, Tusch. lit. E. conc. 168. n. 10. quoniam in contrahitio nepotes appella- tionis filiorum non continentur, Bart. in d. lib. orum. q. 5. Cald. vbi proxime, Ruin. conf. 45. n. 16. lib. 1. & conf. 203. n. 22. lib. 2. Ceuall. sup. cum in eis, ut supra asseretur stricte verba debeat accipi, & nepotes neque ex proprietate sermo- nis, neque ex communis vñ loquendi veniunt filiorū appellatione, sicut Menoch. conf. 215. n. 6. ad 12. & nu. 60. co- seqq. & est textus in l. quid si nepotes 6. ff. de testamento. ratel. vbi in materia honorabili, & testamento nepotes non cōpre- henduntur, sed ex interpretatione vo- luntatis preferentiis propter iurisstatem- zationis, l. filium habeo 16. ff. ad Macedo- niam.

- ^{n. 13.} Menoch. nu. 13. & de presumpt. lib. 4. pref. 94. n. 2. vbi refert plures coedu- ras, ex quibus præsumuntur nepotes fi- liorum appellatione comprehendendi, de quo etiam Aut Gab. commun. conclusio. lib. 6. ut. de verbis. signifcat. conc. 1. Ex quibus apparet, discimus ea esse iure fili- las & nepotes quod comprehensione sub verbis: filii, prima enim veniunt ex co- muni via loquendi, secundi non nisi ex coniecta iris, vt planè desumitur ex d. I. quod si nepotes, iunct. l. si quis ita 16 ff. de testamento tulerit. Vnde in mirum, ut emphyteus pro filiis concessa compe- tit filiis, vt dictum est sup. à nu. 10. & nepotibus denegetur.
- Vers. Secunda conclusio.
- ²⁰ Patet emphyteutum accipiens pro se & filiis masculis & feco ministris iter om- nibus acquirit, ita vt post eius mortem abique sexus differentia simul admittā- tur, Molin. d. diff. 474. n. 11. Tusch. lit. E. conc. 170. n. 4. Vaz. cap. 14. d. dub. 17. n. 59. Valasc. q. 4. n. 4. Calrent. conf. 300. enl. 2. circa 14. vers. id circa lib. 2. Cald. q. 14. n. 36. Corne. conf. 37. n. 2. lib. 3. Clar. d. §. emphyteutis q. 32. n. 3. qui ita sentit aper- tè & ratione redit in l. quia scilicet emphyteus natura ea est, vt absque di- flatione virilique lexus personas ad- mittat.

Ibi: Nisi ei in Provinciis.

- ²¹ Præcedens conclusio communiter li- mitatur, quido foemina in successio- ne concurreat cum masculis ex statuto, vel confutatique non valerent, tunc enim ordinis successio in defectu mas- culino proles vocata præsumuntur, vt præter superna laudatos adnotant Cyriac. tom. I. controverſ. 128. Bart. in l. ut iuris iurandi §. liber. nu. 5. ff. debon. libertor. Tusch. sup. n. 7. Idem est si di- nudi emphyteutis non posset, vt ille ad ma- torum periret. Sed si tempore accep- ta emphyteutis non esset talis statutum, & postea ante patris mortem edatur fe- mina non excludatur, hinc cù masculi simili admittit debet, quia tempus cō- tractus inspicitur. Fella. in cap. vlt. col. 3. vers. Sed nihilominus de confut. Cyriac. tom. 3. cōtra 529. n. 17. Crot. in l. omnes populi. nu. 132. ff. int. & iur. Menoch. conf. 243. n. 11. 25. licet contrarium scri- ferit Anchastren. conf. 125. in fine, Brun. conf. 1. n. 6. 2. Socin. lun. conf. 21. nu. 8. lib.

Num. 2.

- Emphyteus triple ab interpretationibus cō- agnoscitur familiaris, haec editaria, & mixta. Prima est quæ solum liberis acci- pientis competit, tamē illi haeredes non existant, veluti cum quis pro filiis, descendantibus, aut liberis suis stipula- tur.

tur. Secunda, quæ heredibus tam liberis, quam extraneis defertur, & sub hac forma conceditur: Pro te, tuisque heredibus, vel successoribus.

Tertia vtrunque ad successionem requirit, & quod heres sit, & ex liberis, qui admittendus est, quæ sic concedi solet: Pro te, tuisque heredibus tuis. Hæc in seculari emphyteusi procedunt, nam Ecclesiastica, si pro Titio, & eius heredibus, vel successoribus defertur, solum ad liberos heredes transfit, nō ad extraneos, nisi pro quibuscumque heredibus, vel alijs & quivalentibus verbis accipiatur, ex quibus appareat, concedentem hanc emphyteusum naturam transgredi voluisse. De quibus Clar. d. 9. Emphyteusi, q. 16. n. 1. Pat. Molin. dis. 472. ex n. 2. Cald. de nominat. emphyteut. q. 22. à n. 11. Parlad. different. 71. § 2. Tondut. question. ciuit. cap. 86. n. 14. Gretian. de clau. 351. Mart. de clau. clau. 45. n. 3. & clau. 46. n. 2. part. 2.

26 Circa familiarē igitur emphyteusum anceps vertit quantum an pater primus acquirens pro se ac posteris suis valeat eisdem praividicium inferre ita, vt inter eos equaliter, prout fieri debet, mortuo parente, nō ciliudatus, vel per alienationem, aut pralegatum vni ex cildem factam? De qua quamplurima varietate mirabiliter scripta reperiuntur, vt videat est apud Molin. dis. 478. à n. 2. Franc. Tondut. question. ciuit. cap. 80. Merlin. de legione. lib. 2. tit. 1. q. 5. Alius. Valafac. de tur. emphyteut. q. 49. Marescot. variar. lib. 1. cap. 74. Clar. vbi proxime. Alex. Trentacinq. variar. lib. 3. tit. de feudi. re. folio. 3. Menoch. conf. 161. à principi. qui duo de feudo agunt.

27 Sunt hac in re via alias, tres practicas communique sententia. Prima, quam D. Couar. in presenti amplificatur, docet, non licere patri in detinuenda liberorum de prestatâ emphyteusi disponere, ita sententia Molin. & Valafac. vbi proxime. Cald. q. 15. n. 2. 3. Menoch. conf. 145. n. 1. vers. Porro. Bene de immunitate ecclesiastic. tom. 2. cap. 17. dubit 16. n. 4. 5. Amat. variar. lib. 2. ref. 84. n. 62. Pat. Vazq. de redditib. cap. 2. § 2. dub. 17. vers. Secundo, quod si emphyteusus, Fachin. controuerse. lib. 6. cap. 63. Caldil. decif. 106. Mangil. de imputat. q. 150. n. 3. Mag. Lucen. decif. 7. num. 36. Roderic. de annreditib. lib. 3. q. 22. à n. 36. & alijs plu-

rimi apud Amat. sup. & Costa de portionata, q. 204. num. 5.

Ratio est, quoniam liberis ius obtinet à domino directo, quod cum semel quæsumus illis sit per stipulationem patris, auferri amplius non potest, l. id quod nostrum 11. ff. de regul. sur. Nec interest, quod patris occasione obveniret, cui mutare consilium in perniciem filiorum non licet, l. nemopote 86. cod. tit.

Secunda sententia ex diametro opposita superiori placet Molin. de primogen. lib. 2. cap. 10. num. 71. vers. Si vero solūm. Cesar Barz. decif. 66. n. 35. Iul. Clar. d. q. 16. n. 2. Cornaz. decif. 1. num. 6. Ceull. tom. 1. q. 326. Merlin. decif. 28. Pinell. in l. 1. partis. n. 98. C. de bon. matern. Gratia. disceptation. cap. 405. n. 1. Cancer. variar. part. 3. cap. 15. nu. 128. Peregrin. de fiduci. commiss. art. 51. n. 84. vers. Tu autem. Att. Gibr. commun. lib. 3. tit. de iure emphyteut. conc. 2. n. 45. Crauet. conf. 66. n. 1. Gyr. riac. cum alijs tom. 1. contra vers. 113. nu. 19. Cras. receper. sentent. q. legatum. q. 14. n. 20. Vidian. in prax. sur. patron. lib. 4. cap. 2. n. 21. & alijs, quos referat Valafac. d. q. 49. n. 6. Molin. vbi proxime.

Fundamentum corrum est, quia postea 30 ter stipulatus emphyteusus pro se ac liberis non ciliudatur ius aliquod eis immissum reperiuntur, vt videat est apud Molin. dis. 478. à n. 2. Franc. Tondut. question. ciuit. cap. 80. Merlin. de legione. lib. 2. tit. 1. q. 5. Alius. Valafac. de tur. emphyteut. q. 49. Marescot. variar. lib. 1. cap. 74. Clar. vbi proxime. Alex. Trentacinq. variar. lib. 3. tit. de feudi. re. folio. 3. Menoch. conf. 161. à principi. qui duo de feudo agunt.

28 Tertia haec in re via alias, tres practicas conciliant: Ille res, posse parentem alienare emphyteusum pro filiis acceptam in eorum præiudicium, quando illam titulum onerosum conparavit; secus si uterius, ita Merlin. d. q. 5. num. 17. Bald. in authentic. si quis ruinas. num. 5. vers. Secunda ratio & num. 6. C. de Sacro sancti. Eccles. Aretin. in l. apud Julianum. alijs, cum seruus. q. si quis alius colum. penult. in fine. vers. Secunda conclusio. ff. de legat. 1. Tondut. d. cap. 80. num. 2. Cap. 2. decif. 2. col. fin. Luc. de Penna in l. colum. 4. in princip. vers. Sed certe, C. de impo- nend. lucrat. descript. lib. 10. Tusch. lit. A. conc. 439. nu. 20. 22. Natta conf. 475. num. 5. 11. Marescot. d. cap. 74. ex num. 1. vbi alij. Rota decif. 50. num. 2. part. 6. in recent. Tunc autem dicitur titulus lu-

cratius, quando interuenit aliqua concedentis liberalitas veluti, si canonis exiguitas rei fructibus non corresponeat secundum naturam emphyteutici contractus, Marescot. num. 5. Tondut. num. 3. Rota decif. 50. num. 5. Vnde titulus onerosus ciliudatur, qui penitus manifestantur domini excludit, vt iudem obseruantur.

32 Hæc sententia defenditur ex eo, quod emphyteusus peccaria patris, aut meritis comparata inter bona profectitia numeratur, quare nil misum, si de ea pater liberè disponere permittatur. At que prouenit ex liberalitate concedentis etiā sententia, cuius alienatio patria interdicitur, & inde est, quod in hac filii praividicium inferri non possit. Ita Tondut. num. 4:

33 Sed quanvis periculosest sit in quæstione ita perplexa propriam sententiam propallare, sic diligendum est esse videtur. Aut dominus emphyteusus concedens est. Alioquin habet ad filios, vel descendentes primi emphyteuta, pro quibus etiam pater stipulatus est, ita vt eorum contemplatione ad eodem emphyteusum protegaret, & hoc casu primi sententia est omnino amplectenda, quia parentis primum acquirens nullo modo quicquam poterit in praividicium prolis immutare, cum hoc à domino directo proueniat, non à patre. Idem sit si ram contemplatione patris, quan filiorum concedens moueretur, Valafac. d. q. 49. n. 10. Aut concedens filius parentis contemplatione eidem pro se, ac liberis emphyteusum prætat, & secunda sententia adhaerendu[m] est, quoniam illis nullum ius que ipsum fuit ex stipulatione, cum expressio descendenti non sit ad hoc, sed vt stipulator possit rem emphyteuticam sue posteritati reliquerit, ne eo mortuo a dominum redire. Quæ resolutio q. que procedit siue titulus acquisitionis lucratius sit siue onerosus, nám in contractu oneroso aff. etionis ratio habetur, si venditor. ff. deferu. exportad. l. 1. ff. q. sine mansueta. ad libertas. peruenit. Vnde etiā concedens liberalitatem nullam exercitat, benè poterit contemplatione filiorum emphyteuta cum compaci, vt ad ipsos post mortem eius emphyteusus deueniat, quod patens te-

nabitur obseruare, vt nonum est. Russus. In liberali concesione, si dominus soū inspexerit personam parentis, cui toru beneficium conferre voluit, vt nedum sibi haberet, sed etiam in suam potestatem rem titulo emphyteutico transferret, nihil ad liberos spectat, nisi parentis iudicio aliud consequatur, et enim cum quid conceditur, etiā verba aliud sonent, ei quae itur, cuius contemplatio ne datur, l. proficitia 5. §. 1. ff. de iuri. dec. l. sed & si plures 10. §. in argenteo. ff. de vulgar. vbi Bart. & communiter Sc. iude. tes. Bald. in L. cum oportet, nu. 4. C. de can. que liber. Cyriac. tom 2. contra 377. nu. 24. Menoch. conf. 192. nu. 10. Quæ doctrina ad præmissam diff. diocesis. maximè conductus, & ex his ex auditu tertia sententia principialis interstitiu[m] uocatur, & locutionem distinguens, nam vbi concedens erga nominatis: ff. Et omen non habuit, nihil in tereti, quo titulo concesserit, cum patrem ostegat beneficio afficeret voluerit.

Sed dicit etiā aliqui: Ex eo, quod pater ac 34 cipit emphyteusim pro liberis, etiā sui ipsius contemplatione videat vel e illis statim ius acquirent, vt se mortuo, succedant, quod ius eis auferre non potest, arguit. l. id quod nostrum 1. & L. nemo potest 86. ff. de regul. sur. nam si spōdet, hanc presumptiōem veram. O. esse. Primo, quia inducitur in sententia proprii iuris præsumenda non est. Car. leval. de iadic. tom 2. tit. 3. disf. 19. n. 14. & disf. 23. n. 42. cum seqq. oī mus. sup. lib. 1. cap. 9. nu. 37. Ergo parentis cum pro liberis stipulatus, non ausest liberi. cuncta tem disponēti de re emphyteutice, ut prelagedi eam filio magis gratio ac de se benemerito. Secundo, cipit oī ho- mīs creditur iuri conciente, l. h. vides mei. §. Cum ita ff. ad Trib. illam. Menoch. conf. 999. n. 37. D. Couar. praticar. cap. 38. nu. 4. Atqui cum lex dicit parenti, ac liberis ius patronatus, intelligitur reseruata manumislori facultas ad assig- nandum libertum vni ex illis. l. 1. & per tot ff. de assign. libert. Igitur idem de stipulatione pro emphyteusi sententia est, quo argumento saltem coniungitur licet primo acquisiti emphyteusus munus ex nominatis prelegare, aut concedere. Relat nunc vtr atque faciat muse. 1. de jure 35. cession. feudi. quod a D. Couar. adducitur,

Nam et si in feudiis verū si, patrem etiam prīmō acquireant̄ non posse de feudo disponere, sed esse & qualiter inter filios has sedes diuidendū, hoc in emphyteusi oſeruandū non est, ſiquidem nō valēt de illo ad iſtam argumētū, vt dictū eſt ſup. n. 6. maximē vbi manifesta diuerſitatis ratio reperitur, vt in preſentī ſeudā enim eft benefiū, quod tribuitur ob officium, cum vasallū iunare, & obſe qui domino teneat̄, vt alibi diximus, cuius interell̄ plutes habere, & ſic quod ad omnes filios feudatarij & qualiter cōmodum perueniat, à quibus & quale feruitū ibi exhibēndū eft, quare partens nihil in preludicium filiorū diſponere in feudo potest, noniam ex hoc ius do-
minii exerceret, Menoch. d. conf. 16.1. n.
2.2. In emphyteuſi vero p̄ſiſta nō pro-
cedunt, q̄ia ſolum ob pensione datur,
quapropter nihil refert dominii, an ad
omnes filios emphyteutę, vel ad unum
res emphyteutica transferatur, ino ma-
gis expedit illi canonem ab uno, quam
a pluribus propria recipere, Maretot.
ſup. lib. 1. cap. 3. num. 8.

Ex quibus refolucionē tradidit̄ ſup.
n. 33. tenet Molin. d. cap. 10. n. 71. vñſ.
Si vero ſolum, Trentacinq. d. tit. de iur.
emphyteutiſ ſol. 3. n. 4.5. Clar. vñſ ſup. m.
2. in ſuo, Menoch. vbi proximē, nu. 6. - d
13. And. de Yfernia in ſcp. 1. ſ. Et libel-
lus, nu. 6. de alienat̄ feud. paterni, Ceme-
tar. in r. per. ſcp. 1. an agnat̄. vñſ. 9. 16. n.
117. Natta conf. 475. nu. 5. 12. cum ſeqq.
lib. 2. Valſe. nu. 8.

36. Sed si emphyteutis ſimpliſter pro pa-
tre, ac filiis confeſſa apparet, lateatque
cuius contemplatione data fit, adhuc di-
cendū eft, licet patr̄ acquirent̄ illa
disponere, quia p̄fumēdū eft, quod
verofimilius ſuſcitat̄ ſclieſet concecē-
tem non curafse de ſuccelione emphy-
teutiſ. Sed plius perfonam ſolū inſpe-
xifte, cuius intuitu etiam deſcenti-
bus, quos forte ignorabat̄, emphyteu-
ſim confeſſit, pliſ ex conſictuſ co-
trarium colligatur, veluti ſi nomen filiorū
la ſipulatione fuerit expreſſum. Ita ſen-
tiunt p̄allegati DD. & plurimi alijs
apud Menoch. na. 26. qui tamen in feudo
coſtrāti ſuſtinet omnino viēdū. a. n. 5

37. Eft tamen animaduertendum, quod
licet patr̄ nequeat nocere filiis in em-
phyteuſi eoū contemplatione ſibi & il-
lis confeſſa, nihilominus ſi in dominum

directū deſt̄ quāt̄ aliquid ſaſiens, p̄p̄a-
ter quod iuxta legē contriclus res em-
phyteutiſ ſeſtit, vt ſi a ſolutione pen-
ſionis ceſſet per tēpū ſure p̄ſcriptionē,
hoc p̄tudicium illiſ generabit̄, ea res
omnino libera in perpetuū reueretur
ad dominū, vt bene probat Valſe. d. q.
49. n. 2. & in feudo idem teneat̄ cōmu-
niter DD. vt refiant̄ Trentacinq. n. 16
Clar. ſu. 9. Fendū. q. 66. n. 1.2. Ex quo no-
ra fallēna ad principiū illud, cuius pluri-
bus laudatis, ineminiū ſuſtinet ſup. hoc lib. o. 8
n. 93. nēpē quod prohibitus alienare ex
contraſta propter aſciū detinētū
non potest nec delinquendo eſcēt p̄g-
iudicare. Hoc inquit ſuſtinet ob emphy-
teutiſ poſter habere, & ex alioſ obſer-
vat̄ Clar. vbi proximē. De quo vide Va-
laſe. num. 3. qui oppoſitum optimo funda-
mento refoluit vniuſque partis Au-
thoribus laudatis.

Verti. Quarta concluſio.

Agitū iſa p̄eſonā ſuſtinet emphyteuſi mi-
tia iuxta diuītū ſuſtinet ſup. ſol. 25. in
qua proculdubio copertum eſt, quod ſi
pater pro ſe ac filiis hæredibus ſiſpule-
tur, poterit eam vni corū p̄zeſegare in
aliorum p̄tudicium. Molin. a. n. 71. Pat.
Vazq. d. dub. 17. n. 60. Valſe. d. q. 49. n.
2. vñſ. Tertium caput. Pat. Molin. ſcp.
478. n. 8. Cald. 9. 24. n. 23. Bene. d. dub.
16. n. 5. Clar. d. ſ. Emphyteuſis. q. 16. n. 3.
Molin. de legitim. lib. 2. tit. 1. q. 9. 7. nu. 1. 2.
Cyril. tom. 2. controverſia 377. n. 8. 9. Par-
tido, quod idem lib. 3. q. 6. n. 2. Menoch.
d. conf. 1. 6. n. 5. Maretot. ſup. lib. 2. ſcp.
120. n. 15. 16. Quod inidē in feudo pro-
cedit modo domini interueniat conſen-
ſus, vt obſeruant̄ Maretot. Menoch. &
ibid. Valſe. nu. 8.

Quae reſolutio pariter procedit ſuſt. 39
emphyteuſi, vel feudū nouum fit, id-
eſt, primi ſiſpularum per eum, qui
voi ex filiis aſſignare vult, ſuſt. antiquit̄
ab antefoſlo ſiſpulari per ſuccelſor̄. &
acquiſitū, vt troque enim caſu ſiſpulari pa-
renti ex comprehenſiſ quēm maluerit,
eligere, Maretot. n. 16. Pat. Molin. vbi
proximē, Valſe. d. ſcp. Tertium caput.

Ibi: Ex ratione, quād filius hæredes patris.

Hanc ratione apprehenſiſ omnes he-
dati in puer, quiſe cor cluſiſ ſubſcribi ſe-
re. Sed & aliam adiçionē potest ex obſerua-
tis ſup. n. 33. quoniam ſclieſet patr̄ ſiſpula-
tum p̄tudicium iſſerit, quibus rul-
lumius aſhuc quā ſuſtum erat conſer-
endo, ſive aſſignando tem emphyteuti-
cam vni ex complicitat̄ ſiſp., et enī ſi ſuſ-
ter poſter alienare in eſcēt, rem
emphyteutica ex pecto, & p̄cide ſuſ-
ta-

ſimpliſter quēſitam, vt dictam eſt ſup.
num. 33. à fortiori idem dicendum eſt de
emphyteuſi mixta, in qua, omnes conue-
niunt, acquirent̄ plus ſuriſ eſte ad filiorū
p̄tudicium. Quā bene adnotat Clar. d.
queſt. 16. num. 3.

41. Nota, conclusionem D. Couar. ab ali-
quibus illatari, quando filius adit hære-
ditatem partis cum beneficio inuentariſ,
quo calo non impeditur hæredes ſadum
anteceſſoris impugnare, niſi tantum ex
hæreditate p̄cipiat, quantum ex emphy-
teutiſ poſter habere, & ex alioſ obſer-
vat̄ Clar. vbi proximē. De quo vide Va-
laſe. num. 3. qui oppoſitum optimo funda-
mento refoluit vniuſque partis Au-
thoribus laudatis.

Verti. Quinta concluſio.

42. Emphyteuſis pro te ac filiis accepta
competit his, quanquam hæredes parti
non exiſtant̄; hanc conclusionem tam in
Ecclesiatica, quam p̄itorum concel-
ſione reuertit Clar. d. ſ. Emphyteuſis, queſt.
37. num. 1. Pat. Molin. d. ſcp. 473. num. 3.
Gamma. L. ſt. ſt. 8. lib. 3. n. 6. 7. Trenta-
cinq. varia. lib. 3. tit. de iur. emphyteutiſ.
refol. 3. num. 7. Caldas ſup. queſt. 22. num.
19. 20. Pat. Vazq. ſup. vñſ. Tertio. ſt. emphy-
teutiſ. Maretot. ſup. lib. 1. cap. 4. num. 8.
Gail. practical. obſeruation. lib. 2. obſer. 128
num. 18. Surd. deciſ. 3. 24. Cancer. varia.
part. 3. cap. 1. 5. num. 122. Pinell. in l. 1.
part. 3. num. 83. C. de bon. māſter. Matien-
ço in l. 5. glo. 1. tit. 6. lib. 5. Recopil. Amat.
varia. lib. 2. refol. 84. num. 63. vbi innumer-
os referit, & num. 65. cum alijs non
pauci idem in feudo ex pecto, & p̄ou-
dentalia docet.

43. Huius ſententia ratio eft, quia in
contractibus verba ſtrictè accepida ſunt, &
iuxta coruſionem p̄petuū ſuſtinet, ut
probauimus ſup. num. 9. & cum pater ſiſpularum
uerit pro filiis ſufficit, quod hac qualitas
in ſuccelſore reperiatur, ſiquidem filio-
rum appellatione hæredes non compre-
henduntur, vt notum eft.

Ibi: Tametsi Bartolus ibi.

44. Quod p̄cedens conclusio ſolū in
emphyteuſi Ecclesiatica procedat, quia
eius natura eft, vt ad hæredes extraneos
non tranſeat, ſed deſcentiibus iure
ſanguinis regulariter deferatur, non au-

tem in ſeculari cum Bartolo ſentient
Menoch. de p̄fumpt lib. 3. pref. 48. num.

1. 10. cum ſeqq. & conf. 309. num. 2. 5. Man-
tic. de tact. & ambig. conauctis lib. 22. tit. 17.
ā num. 8. Aluar. Valaſe. queſt. 44. num. 6.
quanq. contraria fortè veriore di-
xerit, Alclar. de p̄fumption reg. 1. pref.
31. à princip. Catinate conf. 45. ex num.
45. & permuli alijs apud Amat. num. 66.
inter quos D. Couar. ia p̄tenti allega-
tur, quā in hac opinione reliquat, & ita
verū eft, vt profectus in ſanum. 7. verſ.
Si proximē.

Hec opinio nītūr doctrina gloſ. 45.
verb. proderit in l. ſi ſt. 18. ſ. Si p̄t. ſt. de
part. quam lequuntur Bart. & alijs ibi. Al-
clar. ſup. reg. 1. pref. 31. & reg. 3. pref. 32.
num. 2. Menoch. ſup. pref. 48. num. 1. cum
pluriſbus, qui omnes cum p̄diciā gloſia
aſſuerat, patrem p̄tulū pro filijs tan-
quam hæredibus ſiſpulari, ex rationibus
traditiſ a Menoch. u. 2.

At illa opinio contrarietas quoad 46
emphyteuſi ſeculare tolli fortassis
poſter ſuſtinet diſſiſtione, de qua ſup. num.
33. nam prior procedit, quando filiorum
gratia emphyteuſis pro ipſis conceditur,
liquide ſtatim ius quārunt, collatum ta-
men poſt mortem genitoris, à quo nil illi
accipiunt, led a domino, quare dum pa-
ter ſiſpulari pro filiis, p̄fumū non de-
bet, quod tanquam pro hæredibus ſiſpu-
larum quandoquidem illis ex contraſta
ius quārunt immeſtate volunrate alte-
rius, qui cum patre contraxit, & hoc ca-
ſu gloſia doctrina non procedit. Poſte-
rior autem opinio, & haec gloſia, locum
obtinebit, cum ſola parentis contempla-
tione emphyteuſis datur, nam tunc nul-
lum ius liberis, pro quibus ſiſpularum, ac-
quiritur, fed duxaxat ſiſpulari, vt illa-
m ſuſtinet ſuſtinet ſiſpulari, reſiliat̄, vaſat̄,
atque ita liberi iudicio, & voluntate pa-
triſ indigent, & in hac ſpecie omnino
credenſum eft, quād patens ſiſpularum
pro illis tāquam hæredibus, vt ſibi pro-
piciat, ne ad eos res emphyteuſica ſua
industria, vel pecunia acquisita perue-
nit, qui ſuccelſionis paternæ onus re-
culauerint, cum expediat defundiſ, ſuc-
celſoribus non carere, vt ait Menoch. vbi
proximē.

Num. 3.

Vt filius conſequatur emphyteuſim, quād 47.
Dd. pa.

Addit.ad Couarruias!

patens pro le, & filiis hæredibus recipit, hæres ille debet existere, Trentacing. d. refolut. 3. n.n. 8. Thom. de Bene de immunitate Ecclesiast. tom. 2. cap. 17. dubit. 16. a. n. 7. Valaic. sup. num. 8. Pat. Molin. ubi proxime. num. 4. Amat. d. refolut. 84. num. 67. Pat. Vazq. sup. vers. Quarto, si detur, Gratian. discept. cap. 351. à princip. Caldas. quæst. 23. num. 20. Turch. lib. E. tene. 147. a. n. 9. Merlin. sup. lib. 2. tit. 1. quæst. 7. Mantica d. lib. 22. tit. 17. num. 4. Menoch. conf. 772. num. 19. Clar. d. quæst. 37. num. 2. & alij plures apud Amat. sup. Quæ conclusio indistincte admittitur, siue Ecclesiæ, siue priuati emphiteusis sit, vt adiuvantur Clar. Valaic. Molin. cum alijs ex preallegatis.

Ibi: At si queratur an emphiteusis.

43 Circadūbium hoc Pat. Molin. disput. 473. num. 4. ita distinguit. Art. emphiteusis recipitur pro filiis hæredibus, & nullo modo veniunt hæredes extranei, etiam à priuato concedatur. Aut sub hac forma stipulatur: Pro filiis, & hæredibus. Et sub distingendum erit, nam in feudo, vel emphiteusis Ecclesiastica, quæ ad extraneos, nii exprimatur, non transit, solum filii hæredes cententur comprehensi, sed in seculari emphiteusis etiam extranei successores vocati intelliguntur; coniunctio enim illa, & dispositione ampliat effectum naturam concessionis, à qua verba dubia interpretationem accipiunt, vt alibi probatum est. Cui doctrina addit. pululant Valaic. num. 9. Pinelli. in l. 1. part. 3. num. 90. illat. 5. c. de bon. matern. Quantius communiter prima distinctione omisfa, secunda proberub, vt videtur cù apud Vazq. num. 61. Cald. d. quæst. 23. num. 20. 22. & quæst. 24. n. 38. Bene sup. num. 9. 10. Trentacing. ubi proxime, sed à Molina non difcederem.

Ibi: Idem omnino dicendum est.

49 Si quis emphiteusum pro le, & hæredibus suscepit, non aliter eius filii ad eam admittentur, nii paternam successionem amplectantur, Vazq. sup. vers. Quinto si emphiteusis, Valaic. d. quæst. 44. num. 11. 12. 14. Molin. ubi proxime, Trentacing. num. 11. vers. Contra hunc, in fin. Clar. g. Feudum, quæst. 9. num. 7. Menoch.

conf. 197. num. 54. Merlin. sup. quæst. 6. 2. num. 5. Cyriac. tom. 1. controvers. 128. num. 4. 5. Cald. quæst. 23. num. 24. Quod utique in emphiteusis Ecclesiastica procedit, vt D. Couar. adiuvit paulò inferius, de qua expressum Trentacing. Valaic. Cyriac. Cald.

Quod huiusmodi emphiteusum non tandem est, quod si fuerit Ecclesiæ extranei hæredes repelluntur regulariter iuxta magis receptam sententiam, & de quo tamen maxima extat controversia, vt constat ex D. Couar. sup. cap. proxim. num. 5. vers. Quarta conclusio. Clar. g. Emphyteusis quæst. 28. num. 6. Trentacing. a. n. 9. qui iurisimè agit. Quod si priuatus dominus sit, prociduit hæres extraneus emphiteutum obtinebit, Clar. ubi proxime. Menoch. conf. 216. num. 5. Gigas de crimin. 1. s. Miechat. lib. 2. tit. de pœn. quæst. 6. num. 6. Pat. Molin. disp. 472. num. 4. Alexand. in l. quod dicitur. n. 26. f. de verb. obligat. Pinelli. sup. n. 89. Valaic. n. 14. Cald. d. q. 23. n. 23.

Ibi: Huic etiam opinioni suffragatur.
De his sup. cap. proxim. num. 82. & cap. hoc, num. 2.

Ibi: Ex quibus deducitur.
Addit laudatos sup. n. 52.

Ibi: Poffet forsitan opinio Pauli Castrensis.
Emphyteustam Ecclesiæ, quam priuatis concecta Caio pro le, eiusque hæredibus masculis, vel de suo corpore natis solum ad liberos hæredes potest peruenire, Molin. disp. 473. num. 5. Valaic. quæst. 44. num. 13. Menoch. conf. 160. num. 42. ubi plures. Clar. g. Feudum, quæst. 9. num. 9. Idem est si pro hæredibus legitimis concedatur, Molin. num. 5. Valaic. num. 16. 18. & alij apud Cald. quæst. 24. num. 39. Verba enim quæ dictioni: Hæredibus, adiunguntur eius vim minimè tollunt, sed ad exclusionem extraneorum, sceminarunt, vel illegitimorum deterunt, Molin. n. 6. & disp. 474. n. 13. Cald. n. 37. Clar. ubi proxime, vers. Sed tu hic.

Ibi: Cui illud suffragatur.

Quoties in feudorum successione mætatio hæredum sit, de masculis intelliguntur, Molin. disp. 473. n. 5. in fine. Clar. dicit.

Varia. Resolut. Lib. II. Cap. XVIII.

d. quæst. 9. num. 6. vers. Et in hoc proposito, Cald. quæst. 23. num. 24. Menoch. conf. 722. num. 69. Zali. in epiph. feud. p. 8. n. 36.

Ibi: Et tamen feuda his verbis concepta.
53 Feudum pro hæredibus concessum hæreditarium iudicatur, itavt qui hæres non est, ab eo excludatur, quamquam ex liberis ut. Clar. num. 7. Trentacing. varia. lib. 3. tit. de feud. refolut. 2. num. 4. Pat. Vazq. in opuscul. tract. de reditib. cap. 2. 5. 2. dub. 18. num. 63. Valaic. quæst. 44. num. 12. Molin. num. 4. in fine. Cald. quæst. 22. num. 24. Menoch. conf. 1. ex num. 308. ad 315. Gait. lib. 2. obseruat. 154. num. 7. Merlin. d. tit. 1. g. 4. n. 1. De emphiteusis dictum est sup. n. 52.

54 Et obseruandum, emphiteusum, vel feudum hæreditarium duplici sensu dici, nam aliud est hæreditarium simpliciter, quod omnibus hæredibus indistincte conuenit, & aliud, ad quod nullus admittitur, nisi hæres sit, tamen non cuique hæredi datur, quia requirit etiam aliam qualitatem, vt puta consanguinitatem, aut masculinitatem, & hoc hæreditarium mixta noncupatur, vt obseruat Clar. d. g. 9. & q. 8. n. 2. Molin. disp. 472. n. 2. In qua secunda acceptance emphiteusis, vel feudum pro hæredibus masculis concessum à D. Couar. hic hæreditarium appellatur, quandoquidem vtrunque defideratur, & quod ex liberis sit, & hæres.

Ibi: Feudum ex sua natura non transfit ad filios.

55 De natura feudi est, vt filius non admittatur ad illius successionem, qui patris debeat hæreditatem repudiae, Clar. g. Feudum, quæst. 76. n. 1. Vazq. d. dub. 18. in princip. Valaic. quæst. 44. à princip. Trentacing. ubi proxime, num. 2. Molin. disp. 472. num. 7. & disp. 477. num. 4. Agnati vero transversales, ubi feudum hæreditarium non est, non prohibentur, repudia hæreditate antecessoris feendum capere, Molin. Vazq. & alij ubi proxime. Roland. conf. 2. in fine lib. 1. Menoch. conf. 1. m. 17. Valaic. q. 44. n. 4. De quo infra ex num. 62.

Num. 4.

56 Feudum si simpliciter, non facta liberorum, aut hæredum mentione, concedatur, solum ad liberos pertinebit, extra-

neis hæredibus remotis, Gregor. Lop. in l. 6. gl. 4. tit. 26. part. 4. Vazq. d. dub. 18. in princip. Clar. quæst. 83. num. 1. Molin. disp. 473. n. 2. sentit Valaic. q. 44. n. 2. Licet aliud insinuare videatur, loquitur enim proculdubio de hæredibus delictis tibus dñatax. Ratio est, quia feuda censentur in dubio secundum propriam naturam concessa. Bald. in prelud. feud. n. 46. Menoch. conf. 443. num. 41. De natura autem feudorum est, vt solum ad descendentes transeat, nisi aliud concuerit, l. 6. 7. tit. 26. part. 4. Clar. sup. quæst. 9. num. 6.

Q. oð restringendum est ad masculos, nam feminæ regulariter à successione feudi censentur remora, nisi expressim vocentur, aut feudum primo feminæ concedatur, sive confuetudo, quod illæ in feudum succedant, vel si emprium fuerit, aut nullum hereditum exigat, sive tale, quod possit a que per feminas, ac per masculos exhiberi, quibus casibus feminæ apre sunt ad capiendum feciit, atque ita si simpliciter accipiat illis defteretur, masculis deficientibus, quod latè tradunt Clar. d. g. Feudum, quæst. 73. Molin. disp. 474. à princip. ubi num. 7. 8. ad feminam femel admili ob defectum masculorum, his supererentibus feudo prilarunt? & è contra vtrum exclusa propria masculum, eo deficiente, iterum admittatur?

Licet autem ad feudum simpliciter accepimus descendentes omnes primò acquirentes vilque in infinitum regulariter admittantur, alter de lice Regio Hispano dicendum est, secundum quod feudum neptorem primi feudatarij non trahigreditur, l. 6. tit. 26. part. 4. & ibi Gregor. Lop. gl. 7. ubi sic apud nos obseruari statuit, atque ita idem de feudo simpliciter accepto dicendum est, cum contrarius iuxta statutum, & conuentuum interpretetur, vt diximus, sup. numer. 21. 22.

Vers. Secundum, hanc in questione.

Pronotandum est, allud esse feendum hæreditarium, & aliud ex pacto, & prouidentia, seu familiare, feudum ariem. hæreditarium nuncupatur, in quod succeditur nullus potest, qui hæres non sit, vt cum conceditur pro le, & fi-

Ils hæredibus, aut pro hæredibus familiare, filie ex pacto & prouidentia illud censemur, ad quod iure languinis, quis admitti valer, quanquam in hæreditatem non succedat, quod sub hac forma dari solet; Pro liberis, aut descendenteribus, nō facta hæredum mentione. Dicitur ex pacto, & prouidentia ad distinctionem hæreditarii, nam hoc prouenit facto ultimi possessoris, à cuius dicta positione pender hæreditaria successio, illud facto, ac prouidentia primò acquirentis, & dominii, qui concessit, Trentacinq. d. resol. 2. num. 4. & quanvis termini hi displiceant Pinell. in d. l. 1. part. 3. num. 8. 4. C. de bon. master. & Valaf. quæst. 43. num. 2. tamen comunitate ab interpresibus praefata diuinitio approbar, de qua Molin. dis. 47. 2. Cald. quæst. 23. num. 14. Clar. d. quæst. 9. & princip. Gregor. Lop. in l. 6. glof. 4. tir. 26. part. 4. Trentacinq. ubi proxime. Idem dic de emphyteusi.

60 Sed licet certum sit in feudum, vel emphyteum hæreditariam succedere non posse, qui hæres non sit, maximè dubitatur, an necessario requiratur aditio hæreditatis ultimi possessoris, vel sufficiat primùm acquirenti per parentes mediætate succedere, & sic esse hæredem hæredis primi hereditarii, vel emphyteuta, & quod satis sit succedere ei, qui primutus feudum obtinuit, placet Clar. d. quæst. 9. num. 5. Par. conf. 23. lib. 1. Valaf. quæst. 44. num. 19. Alexand. conf. 10. num. 8. lib. 3. Cald. sup. quæst. 22. num. 39. Roland. conf. 23. num. 44. Pinel. d. part. 3. num. 91. Gozad. conf. 8. num. 11. Merlin. sup. q. 6. num. 8. Rota deci. 46. 4. num. 6. part. 1. in nou. Lotter. de re beneficiar. lib. 2. cap. 1. num. 47.

61 Contrarium tam scilicet ultimo possessori illi succedendum necessario probatur Pat. Molin. dis. 47. num. 10. Tondut. question. civil. cap. 86. num. 11. Isacob. Belu. in cap. deo. quæsti. & hæred. suis. Thom. Marin. de feud. tit. 5. num. 34. Menoch. conf. 498. num. 8. Scaccia de indic. lib. 2. cap. 9. num. 1454. Ifern. in d. cap. 1. in princ. num. 2. an agnat. vel fili. Burfat. conf. 132. num. 31. Freccia in commentar. de feud. lib. 3. tit. 2. de differenti int. feud. ex pacto. & prouid. & hæredit. ver. 11. Mangil. de imputat. quæst. 37. num. 28. Quod verum est tam in feudo simpliciter hæreditatio, quam in mixto, de quo lo-

quuntur Marin. Bursat. Secacia. & Mangil. quos sequitur Merl. q. 7. n. 8.

Circa præsentem D. Couar. assertio 62 nema est inter DD. ingens controværia, quidam enim opinantur, cap. 1. an agnat. vel fili. solūn procedere in feudo hæreditario, vel mixto, non autem in familiari, filie ex pacto & prouidentia, existimantes ad hoc acquirendum non deducari, quod filius patri possessori hæres existat, hi sunt Gregor. Lop. in l. 6. glof. 4. tir. 26. part. 6. Trentacinq. variar. lib. 3. tit. de feud. resolut. 2. num. 4. Molin. de primogen. lib. 1. cap. 8. num. 5. Otafch. deci. 161. Bald. in d. cap. 1. num. 8. Pinell. sup. num. 8. Clar. d. glof. Feudum. quæst. 76. num. 3. & plurimi, quos laudat Trentacinq. num. 3. vers. Cum igitur, qui rationes huius opinionis retent omnia videndum.

Sed ab hac opinione recedunt, etiam non patci, qui cum D. Couar. sentiunt, d. cap. 1. agere de feudo ex pacto & prouidentia, in quod filium ultimi feudatarii succedere non posse, affirmant, nisi paternam agnouerit hæreditatem, quod verius credo. Ita Pat. Molin. dis. 47. 2. num. 7. Valaf. quæst. 44. num. 5. Vazq. d. dub. 18. num. 63. Cald. quæst. 23. num. 14. Marant. in l. 1. pot. 3. num. 12. ff. de acquir. hæredit. Capyc. deci. 97. num. 2. & alij apud Trentacinq. d. deci. num. 3. in princip. quicunque conclusionib. post Clar. d. q. 76. rem expoit.

Prima est, quod si feudum sit nouum, indistincte filie fuerit hæreditarium, sic ex prouidentia nequit acquiri ab aliquo qui hæres non extiterit possessori, nam cum in eo præjudicare valeat comprehensio, feudum non differt a bonis alloidalibus, quare, qui hæreditatem non adit, necciliud capere permittitur. Quæ resolutioni posset intelligi secundum distinctionem de qua sup. num. 33. si enim feudum sit ex pacto, & prouidentia, & filiorum seu familie contemplatione conceatum, etiam si nouum sit, filius quidem succederet in illud, et si hæres non sit, modo, paternam non repudiat hæreditatem, iuxta dicenda inferius, numer. 70. d. deci. cap. 1. an agnat. vel fili. Agnatus vero transversalis admittendum erit, adhuc hæreditate repudiata primi feudatarii secundum intellectum, quen sup. probauimus, numer. præcedenti. Ratióne est,

est quoniam: primò acquirens feudum, vel emploientis contemplationis filiorum, aut familia sua non valet comprehendens præiudicium inferre, ex quo cœfœfundamentum, quo Clar. ac Trentacinq. sentiuntur, ad que cœducunt tradita per Menoch. conf. 504. an. 32.

63 Secunda est, si feudum sit antiquum hæreditarium simpliciter, vel mixtum, nemo illud querere permittitur, qui hæres non sit, in quo omnes conuenient, ut ex pluribus probat Amat. variar. lib. 2. resolut. 84. num. 68. Menoch. conf. 191. num. 80. Quæ intelligas iuxta notata sap. num. 60. 61.

64 Tertia, si feudum antiquum fuerit ex pacto, & prouidentia filius etiam ultimi possessoris, omisla eius hæreditatem, ad illud admittit potest, in quo D. Couar. aduersantur, sentientes, d. cap. 1. procedere in feudo hæreditario duntaxat, & ad argumentum contrariantur respödant, quod ibi non statuitur absolute, vt agnatus non hæres in feudum succedit, sed quod non tenetur succedere ultimo possessori, sicut filius eius, tamen debet esse hæres primi feudatarii saltim mediare, quod ad feudum hæreditarium obtinendum, satis esse arbitratur. Adhuc a D. Couar. interpretatione recedendum non est, qui d. cap. 1. intelligit de feudo ex pacto, & prouidentia. Ex quo hac conclusio dilicerit.

Vers. Primum simpliciter.

65 Feudum si simpliciter accipiatur, nulla hæredum, aut liberorum facia mentione, filius illud acquirere non valet paterna hæreditate repudiata, iuxta d. cap. 1. an agnat. Vazq. sup. dub. 18. vers. Sed videndum, Clar. d. quæst. 76. num. 2. Menoch. conf. 1. num. 312. Pat. Molin. dis. 47. 3. num. 2. Secundum agnatos, qui ultimi possessoris omittens successionem feudum conquequi valer, vt omnes ferè præcitat docent, à quibus dicitur Trentacinq. num. 4. vers. Si vero cum seq. qui opinatur feudum illud ex pacto, & prouidentia censi, atque ita posse filium, omilia paterna hæreditate, in id succedere, & iuxta propriam opinionem loquitur consequenter, contra D. Couar.

66 Ruris extat alia communis sententia, quæ habet, feudum in dubio, vt in hac specie, præsumi hæreditarium, quam te-

nent glof. in cap. 1. quib. mod. feud. consit. pat. Ifern. in c. 1. §. Simile, quib. mod. feud. amittat. Alexiad. conf. 26. volum. 5. Affid. decis. 140. Narta conf. 634. num. 6. lib. 3. Valaf. quæst. 43. num. 3. vers. in dubio. Gregor. Lop. sup. d. glof. 4. Tondut. question. civil. cap. 504. num. 8. Gratian. discept. cap. 451. num. 17. & alij apud Menoch. conf. 1. num. 309. secundum, quām hoc feudum simpliciter acceptum hæreditarium est non ex facto, & prouidentia aduersus D. Couar. qui sentit esse non hæreditarium, & ita tenendum est, quia feuda ex sua natura non iure hæreditario, sed fanguidis deferuntur, sed tamen filius illud non cœpiet, repudiata patris hærediti, ex d. cap. 1. Videl infra. n. 74.

Vers. Secundo, feudo ita conuento.

Feudum alicui datum pro se citiusque 65 liberis, nequit descendens ab ultimo possessori querere, nisi huius hæreditatem si delata accepit, secundus agnates, qui non ex liberis, quod specialiter ob parentum rearentiam receptum est, vt habent in d. c. 1. & notant Valaf. de iur. emphyteut. quæst. 44. num. 5. Molin. dis. 47. 2. num. 7. Gregor. Lop. sup. Pat. Vazq. ubi proxime. Estque feudum hoc ex pacto, & prouidentia, Clar. d. Feudum. quæst. 9. num. 3. Vazq. & Gregor. Lop. ubi proxime. Molin. dis. 47. 3. num. 1. Caldas de nominat. emphyteut. quæst. 12. num. 37. Pinell. in l. 1. part. 3. num. 8. 4. C. de bon. master. Valaf. quæst. 43. num. 2.

Est animaduertendum ad intellectum. 70 d. cap. 1. quod, vt filius, vel descendens ultimi possessoris feudum ex pacto, & prouidentia consequatur, non est opus præcise, quod illi existat hæres, sed duntaxat, quod delata sibi hæreditatem non relipuat, quasi indignus e beneficio existimet, qui paternam successionem contemnit. Vnde si voluntate parentis ad successionem hæreditariam venire non posset, hoc minimè ei imputabitur, quominus feudum non hæreditarium percipiat, vt obseruat Trentacinq. d. resolut. 2. num. 4. vers. Si vero tenet, Molin. dis. 47. 7. num. 4. Ifern. in cap. 1. §. Quic ergo col. 1. in fin. de inhestitur. de re alien. sa. tia. Roland. conf. 57. n. 77. volum. 3. Inde nec filius ex hæredato iusse excludetur à feudo auto ex pacto, & prouidentia, quia

Dc 3 pa-

patris exhereditatio illi nocere quoad
hoc non potest, uno quanvis filius exha-
redetur a patre primū acquirenti,
non pridetur feudo illo novo non ha-
reditatio latim ex dicti positione d. cap. 1.
de quo Molin. vbi proximè Valat. quæst. 45 Clar. d. 5. Feudum, quæst. 74. Ratio ho-
rum manifera est, cum dict. cap. 1. de re-
pudiacione loquatur, quæ locum habere
nequit, nisi in eo, qui ille velit, acquirere
valeat ex testamento, vel ab eritato ha-
reditati, l. nolle 4. i. is potest 18. ff. de ac-
quiringend. hereditate. Quod adeo verum exhi-
bito, ut quanvis filius a paterna heredi-
tate ex facto patris remotus eam repudi-
et, feendum ex prouidentia, & pacto
autem posset capere, quoniam talis re-
pudiatio nullus momentum est, l. s. qui he-
res 13. ff. eod. & quod de iure non fortitur
effectum, non illam praetulit in predictum,
cap. non prostat 52. d. reg. iur. in 6. Nec im-
putandum est filio ex hereditate, aut non
instituto, cur aduersus patris testamen-
tum non venire, propter quod potius
laude, quam poena dignus est, quae faci-
lius procedunt, si filius non malo mente
exhaeredit luxa l. multi non note 18. ff.
deliber. & postulum non nocibet quoad
emphyteusum, vel feendum ex pacto &
prouidentia, quanvis exhaereditatio fiat a pri-
mo acquirente, qui potest liberis prela-
dicare, argument. l. s. patronus testamenti
12. 5. Si quis non mala l. Paulas 47. ff. de bon.
libertor.

Vet. Tertio dedutitur.

71 Ad feendum concessum alicui, eiusque
hereditibus nullus admittit potest, qui ha-
reditatem non sit, est enim simpliciter heredi-
tarium, ut probauimus, sup. num. 53.
Quicquid teneant aliqui laudati à Val-
at. quæst. 44. num. 11. & Cald. quæst. 22.
num. 28, quibus placet, esse ex pacto &
prouidentia. Sed adhuc admisso, quod
sit hereditarium, prout verum est, con-
clusioni opponitur communis opinio,
de qua sup. num. 62. quæ habet, d. cap. 1.
procedere in feudo hereditario, atque
ita distinguedundum est inter filium, & ag-
natum luxa illud, quod tam non arri-
det. An autem ad obtinendam feendum
hereditarium necessarium sit, quod suc-
cedatur ultimo possessori, vel sufficiat,
hereditate existere primo feudatario ostendimus, n. 60. 61.

Vet. Quartu, premissi diligenter.

Licet feendum hereditarium non cœ. 72
featur eo quod aliquando repudiante
repellet, & additionem posselet, ve D.
Cumar. docet in presenti: tamen illud
hereditarium erit, in quod nullus succede-
re valet, qui heres non existat. Vlasc.
Valat. quæst. 43. num. 1. & quæst. 44. num.
5. Cald. vbi proximè, num. 3. Molin. disp.
472. num. Vazq. sup. Clar. d. 9. q. n. 3. &
tradit. sup. 59.

Pro cuius conclusionis enucleatione 73
obseruaciu ell ex hacuque traditis, quod
D. Cumar. loquitur iuxta dicti positionem,
cap. 1. an agnat. vet. vbi secundum suam
opinionem agitur de feudo ex pacto, &
prouidentia, & non requiritur precise,
vt filii si heres, sed quod cum posse
paternam hereditatem capere, eam non
omittat, vt diximus sup. num. 70. quare
recte alio non esse feendum hereditarium,
ad quod repudiatis hereditatim perue-
nire prohibetur, nisi aliunde sit tale.

Vet. Quinto, dedutitur.

Feendum simpliciter acc. pum absque 74
heredem, aut liberorum iustione ha-
reditarium non est, sed ex pacto &
prouidentia, firmat Clar. sup. num. 6. Vazq.
vbi proximè Trentacing. d. resolut. 2. n. 4.
vers. Si vero vellimus. Molin. disp. 473.
num. 2. de quo sup. n. 56. licet contra sen-
tient non pauci, ut dictum est sup. n. 68.

Emphyteusum itidem Ecclesiastica sic 75
dat, hereditaria non est, uno repudiata
patris hereditate, detur, lecus fecula-
ris, ut probauimus sup. e. proxim. n. 2. Va-
dè nota inter haec est dilectione. Feendum
detur liberis v. timi possessoris, etiam
non hereditibus, modo patris heredita-
tem non repudient. Emphyteusum Ecclesi-
astica ad descendentes repudiantes ha-
reditatem paternam translat. Secularis om-
nino requirit, quod successor sit heres.

Idem innis erit quoad feendum, & em 76
phyteusum Ecclesiastica conciliat pro
Cato, & suis, non ellenim hereditaria,
fides prouidentia, Valat. disp. 44. num.
15. Molin. disp. 473. num. 7. & alijs apud
Cald. quæst. 24. num. 40. quibus in me-
ritu deuiat Pinell. sup. num. 90. Sed si em-
phyteusum detur a priuato adhuc erit ex
pacto & prouidentia, quoniam intelligi-
tur de descendentibus, Molin. vbi proximè.

Vet.

Vet. Sexto, hinc inferatur.

77 Supponendum est, quod feendum con-
cessum pro hereditibus malefici, solum
descendentibus conuenit, qui heredes
sunt, Molin. sup. num. 5. Surd. decisi. 322.
num. 77. Cald. quæst. 24. num. 37. Thom.
Marin. de gener. feudor. lib. 1. tit. 5. num. 12.
Valasc. sup. num. 13. Aflidi. decisi. 240.
num. 9. Clar. num. 9. Menoch. cons. 464.
num. 29. & cors. 49. num. 5. Cyriac. plau-
res referens, tom. 1. contravers. 4. num. 77.
atque ita hereditarium mixtum est, ve-
notant Molin. Vajat. Clar. Cyriac. vbi
proximè. Unde licet Rubci argumentatio
congrua non sit, conclusio tamen vera
est, quam approbavit D. Cumar. sup. num.
3. vers. Idem ovinus ad fin. & ita est tenen-
dam, quanvis feendum illud ex pacto, &
prouidentia simpliciter, existimat Pi-
nell. d. part. 3. num. 88. Nicol. Bellon. cons.
33. num. 2. vbi communem dicit. Par. cons.
65. n. 7. lib. 3. qui alios refert, Ceualli. com-
mun. tom. 2. q. 7. 78. n. 28.

Vet. Septimo, conficit.

78 Adhac videat tradita sup. num. 3. 42.
vbi diximus, emphyteusum simpliciter
cocessum, si sit Ecclesia, ad liberos, etiam
non heredes pertinet, item tecum
non hereditarium, ut pro liberi datam,
eis deferit, licet hereditatem paternam
nonadeant & num. 63. a seculari filium
remoueri a feudo ex pacto, & prouiden-
tia, si hereditatem patris repudier, ex
quisbus locis differt, de qua hic D.
Cumar. aperte colligitur, & in specie cam
notant Pinell. d. part. 3. num. 85. Cald.
quæst. 22. num. 22. Vazq. d. dub. 18. vers.
Sed videndum, Molin. disp. 472. num. 7.
Valasc. num. 4. cum seqq. qui quoad ecce-
larem emphyteusum aduersum D. Cumar.
sentire videtur.

Ibi: Quando autem dicatur emphyteusis
hereditaria.

Vide sup. num. 54. 59.

Vet. Octavo, infertur.

79 Succedens in feendum, aut emphyteu-
sum non hereditarium, similem actum
patris feudatarij hereditatem, siue ei lo-
immiscens eum inuentarij beneficio non
magis tenetur ex feudo, vel emphyteu-

80

creditoribus hereditarijs fatigare,
quam ex suis proprijs bonis, atque ita lo-
lum intra vitæ hereditatis extra feudu-
poterit conueniri iuxta l. fin. C. de taur. de-
liberand. Molin. disp. 477. num. 5. Vazq.
d. dub. 18. num. 64. Gamma. Vytan. decisi.
3. Trentacing. sup. num. 4. vers. Si vero ic-
tere, Cald. quæst. 24. num. 80. Canderat. in
repetit. d. cap. 1. quæst. 3. num. 77. an egat.
vel sit. Myssinger. decisi. Camer. imperial.
cent. 3. quæst. 67. Clar. d. 5. Feudum, quæst.
43. num. 2. Valasc. quæst. 43. num. 5. Secu-
li inuentarium non recerit ex feudo, vel
emphyteu. solvere competitetur defun-
cti creditoribus heres, quemadmodum
ex bonis proprijs, prout constitutum est
in l. fin. 5. Cum igitur ita Trentacing. n.
5. vbi alij. At si hereditarium sit inuen-
tum non prodest, ne heres debet a vi-
tium posseforis, cuius hereditatem adiuit,
soluerit, Tondut. d. cap. 86. n. 12. Ment.
detacit. & ambig. conuent. lib. 2. tit. 9. num.
16. Franch. decisi. 704.

Sed principalis conclusio limitatur, si
ex alienum factum si ratione ipsis feu-
di, quia id eminere heres debet solue-
re, Trentacing. n. 9.

Limitatur etiam, si pecunia defuncti 81
emphyteusis, aut feendum comparatum
fuerit, ant illo in eo melioramenta fecerit,
ille, nam vique ad valorem, vel pretium
heres in illud succedens tenebitur, quia
quis conficit inuentarium, Molin. sup.
Gamma num. 4.

Dubitatur autem an locus sit supra
tradite conclusioni, si feendum sit ha-
reditarium mixtum, veluti si pro filiis, lecu-
ris hereditibus accipiatur? dubitatione
motet, quod quatuor hereditarium
sit, tenetur heres creditoribus, et si dece-
rit inuentarium, Molin. disp. 477. num. 5.
Trentacing. num. 4. vers. Si vero tenere, &
alijs laudati, sup. num. 79. & quatuor est
ex pacto, & prouidentia non cogitur ex
alienum defuncto contractum solvere,
ut ibidem dictum est. Responder Molin.
d. num. 5. quod confessio inuentarii non
prodit heredi, quoniam ex feudo ulix
to debitis anteceffloris sit astritus, mo-
uerit, quoniam illud vi heres capit, &
qua lire hereditario capiuntur, non
feruntur illæ per inuentarium, sed ea-
tantum, quæ aliunde proveniant, quod
se ferant Cald. sup. d. num. 80. vbi non al-
lios refert. Sed melius, si fallor, adhuc
eos

eos opinantur Clar. d. quest. 43. in fin. Trecating. d. vers. Si vero in fine, qui refolunt hæredem non magis in mixta, quam in emphyteus ex pædo, & prouidentia simili pædo astringi. Ratio est, quoniam cum duplice iure deferatur illa sanguinis videatur, & hæreditario, causa naturalis debet prævalere accidentaliter, l. qui habet 3. ff. de tute. & dixi cum alijs sup lib. 1. cap. 3. n. 16. arque ita iudicandum est, magis obuenire iure sanguinis, quam hæreditario ut, confessio inuentari, illibatis serueretur. Vnde satist Molina fundamento, negando, quod emphyteus mixta, vel feudum capiat iure hæreditario absolute, nam etiū requiratur, quod descendens hæres existat, tamen principaliter tanquam coniunctus perec' sit, & quæ nedum iure hæreditario solo, sed etiam alio potentiore obueniatur hæredi per confessio- nem inuentari, reseruantur ab oneribus hæreditario, cui mirè conuenient verba hæc, quæ ex Paulo referri Papinian. in l. p. filius 42. vers. Paulus notat, ff. de bon. liber- tor. Et, qui alio iure vent, quam eo, quod am- fit, non nocet id, quod perdidit, sed predestid, quod haber. Licet enim filius audeo hæ- reditatem nequeat se à creditoribus que- ri, ne feudo solvere teneatur (quia ius hoc per additionem amisit tanquam hæ- res), tamen bene se tueri valebit ut cog- narus, & si non nocebit illius, quod per- didit ut hæres, sed prodest id, quod haber- vt descendens.

Ibi: Eadem ratione filius.

33 Adienghæreditatem filius cum inuen- tari beneficio non prohibetur reuocare alienationem feudi non hæreditarij à pa- tre, cui succedit, in sui prejudicium fa- tam, Trentacinq. d. tit. de feud. resolut. 3. num. 8. & num. 12. vers. Hec conclusio cum seq. Pinell. in l. part. 3. num. 81. 93. C. de bon. matern. Cald. quest. 24. num. 21. Deci- conf. 185. num. 14. Clar. sup. quest. 42. num. 14. Iai. conf. 56. col. 6. Valatc. quest. 49. num. 4. Menoch. conf. 89. num. 107. Afflict. decif. 112. num. 2. Zaf. in epitol. feudor. part. 9. de alienat. feud. num. 28. Quod pariter de emphyteusi intelligas.

34 Quid si feendum, vel emphyteus mix- ta sit idem cum Clar. vbi proximè. Tren- tacinq. num. 7. dicendum est. Quicquid re- querit Molin. disp. 478. num. 12. Quod ex dictis sup. n. 82. comprobatur.

Notat circa hæc Molla. vbi proximè. 85 num. 11. quod filius hæres licet coniunct inuentari, nequibit reuocare feendum ex prouidentia & iure sanguinis per patrem, si tantum percipiat ex paternis bonis vitrâ legitimam, quoniam feendum valet. Vnde si nullus ex hæreditate capias præter legitimam, & feendum mille & quingen- ta attinxerit, quodam quingenta duntaxat agere contra possessorum permittitur, alioquin eius legitima grauaretur.

Ibi: At in feudo hæreditario fecus erit di- cendum.

Filius hæres patris etiam cum benefi- 86 cio inuentari prohibetur contrariae re- alienationi feudi, vel emphyteus hæ- reditaria per illum facta. Valatc. vbi proximè. Trentacinq. sup. num. 7. vers. In hoc primo casu cum seqq. & num. 12. vers. Hec conclusio. Cald. quest. 24. num. 20. Clar. d. num. 14. Tödut. num. 13. Capriol. in tract. de successione abhinc, in proter. a num. 72. Gra- tian. d. cap. 511. num. 17. 18. & alijs committere, cum cuam aliquibus con- trariu placeat, ut videre lieet apud Tren- tacinq. d. n. 7. & Clar. vbi proximè.

Ibi: Modo emphyteus, etiam hæreditaria.

Limitatur proxima conclusio, quan- 87 do alienatio sit in eos, qui non posunt in feendum, vel emphyteus in luccedere fe- cundum eorum naturam, aut legem con- ventionis, & inuestitura, veluti si feendum simili pædo acceptum transferret ad extraneos, vel emphyteus pro liberis accepta in illum, qui ex descendenteribus non sit alienaretur, quoniam tunc filius eiusdem feendum hæreditarium alienatum per parentem, cuius successionem ample- xus est, vindicabit, ita Valatc. sup. num. 5. Pinell. num. 96. Cald. num. 23. & alijs com- muniter. Sed hæc communis limitatio displicet, Molin. disp. 478. num. 9. eo quod filio baredi non sit maius praiuicium ex alienatione in prohibitos incedere, quam in comprehensos in inuestitura, cu- vtroque modo pariter caret emphyteu- si, vel feudo, sed solium domino in hoc dertimentum inferatur, qui impedit, aut reuocare potential alienationem factam in eos, qui non sunt de numero comprehen- sorum, & cum illud in testi sit, si filio allegari non permittitur, ut feendum sibi vindictet, argument. l. loci corpn. 4. 9.

competit, siceruit, vendic. vbi notatur: Quæ facie ratio plurimum virget contra com- munem.

Vers. Non, ab eadem radice procedit.

48 Feendum, & emphyteus hæreditaria pro hæreditariis portionibus inter hæ- redes diuidi debet, Molin. disp. 477. num. 1. Bald. in authent. si quas ruinas, c. de Sa- crosanct. Eccles. & in liberti 10. col. 6. C. de opere libertor. Valatc. quest. 43. num. 5. Cald. quest. 24. num. 13. Greg. Lop. in l. 28. glo- s. 5. col. 2. vers. Sed quid si filii, it. 8. part. 5. An representatione in feudo, vel emphy- teus si locus, docet D. Couart. practic. cap. 38. num. 13. Salced. de represent. lib. 3. cap. 17. 18. Sed si fuerint non hæreditaria ex pædo, & prouidentia, vel mixta po- virili inter successores distinguitur, Va- latc. Molin. Cald. vbi proximè. Socin. Iun. conf. 72. num. 31. lib. 1. Peregrin. de adi- pisicing. art. 36. num. 108. Merlin. de le- gitim. lib. 2. tit. 2. quest. 19. num. 9. Gregor. Lop. vbi proximè, etiù quoad mixta allud tentire videatur.

Vers. Decimo, ex huius questionis resolu- tione.

89 Emphyteus, & feendum alii pro se, ac hæredibus, & successoribus concessa hæreditaria sunt, quanquam illi duntaxat hæredes admittantur, qui iuxta natu- ram feudi, vel emphyteus posunt suc- cedere. Vnde si fuerit feendum, aut emphyteus Ecclesiastica liberi tantum hæ- redes admittuntur, atque ita sunt hæ- reditaria mixta, Molin. disp. 472. num. 5. 6. & disp. 473. num. 8. Cald. quest. 23. num. 23. 24. Quod si secularis fuerit emphy- teus cum omnes hæredes saltim vul- nuerales comprehensi in inuestitura cen- seatur, erit simili pædo hæreditaria, Cald. n. 23. Molin. disp. 472. n. 4. & disp. 473. n. 8. Notaverò quoddubitatur, utrum emphy- teus Ecclesiastica sub primis forma concepta transeat ad hæredes extraneos propter geminationem verborū, de quo Cald. q. 23. a. n. 52. & affirmatiuam sen- tentiam probat num. 53. si post verballa adiiciatur: In perpetuum. Sed à prædictis recedendum non est, quibus commune Interpretum placitum suffragatur.

Num. 5.

90 Institutus in certa re si sit ex numero

comprehensorum in inuestitura capit feendum, & emphyteus non hæreditaria, Molin. disp. 477. num. 3. Clar. d. 5. Emphyteus, quest. 38. Vazq. d. dub. 18. num. 64. Valatc. quest. 43. num. 9. vers. Ve- rum ut ad ius. Etū concurrat cum hærede vniuersali, etiam vocato pro virili por- tionē succedit, Clar. 5. Feendum, q. 86.

Ibi: At si feendum hæreditarium sit. Si feendum, & emphyteus Ecclesiasti-91 ca, vel secularis fuerint hæreditaria, insti- tuta in re certa, quantus ex vocatorum numero sit, à successione repellitur, mo- dò alii hæres vniuersalis exilat, quod- vtique in hæreditariis mixta dicendum est. Greg. Lop. Molin. vbi proximè, Clar. quest. 3. 8. Vazq. sup. Cald. quest. 24. num. 6. vbi plures, Valatc. sup. Roland. conf. 23. num. 46. 47. lib. 1. Peralt. in rubric. ff. de ha- redib. iust. num. 167. in fine. Vuiian. in pax. iur. pax. lib. 4. cap. 2. num. 53. Quicquid in contrarium responderint aliqui, quos re- censer Cald. num. 7.

Sed si filius in legitima institutus, po. 92 terit emphyteus, aut feendum hæredi- taria capere, etiù dato cohærede vni- uersali, Merlin. d. tit. 1. quest. 6. num. 9. Menchac. de succes. creat. q. 16. num. 3. nā legitima quodam commoda successio- nis ei portio hæreditatis, ut ex multis alle- terit Merlin. d. tract. de legitim. lib. 1. tit. 1. quest. ult. num. 9. cum seqq. Menoch. de adi- pisicing. art. 4. num. 159. 162. vbi respo- det ad opinionem communem, quæ doc- et, esti patrem bonorum, id verum esse quoad actiones pauciua, & hæreditatis incommoda, Argel. de acq. posse. quest. 17. art. 7. num. 11. 15. cum seqq. Quæ resolu- tio verior, & aquilissima est, licet contrarium probet Cald. sup. num. 9. sequutus D. Couart. in num. 9. vbi id de iure patronatus Ecclesiast. agens tener, quorum tentatio- posset procedere, cum filius in re certa po- legitima fuisse institutus.

Ibi: Modo alius, qui habere eam posset.

Docet his verbis D. Couart. quod si fi- lius in institutus foret in re certa, in feudu- vel emphyteus hæreditariam suc- cedit, quando cohæredes vniuersali non pos- set illa capere, veluti si esset extraneus, & feendum ad liberos duntaxat hæredes pertineret, quod probat Valatc. vbi pro- ximè. Sed resolutio, hæc icrupulo non ca- ret,

ret, nam cum ad successionem feudi, vel emphyteusū hæreditariæ desideretur regulariter, quod exigit quis hæres vniuersitatis, ut latè probat Cald. quest. 24. à princip. institutus in re certa cum sit particularis successor, l. quoties 13. C. de hæred. infit. & statim dicitur, incapax est, ut ad ea admittatur, quæ inabilitas tollit nequit, eo quod non sūt hæres vniuersitatis, qui habiliſſit, quoniam tunc res feudaliz ad dominum directum deuotio debet, ut sit, quoties non exeat, qui iecundum naturam contradictus, aut legem conventionis valeat lucedere: nō enim institutus in re certa excluditur, quia illius magis ideoneus est, sed quoniam ipſo non conseruat vocatus, in quo qualitas deficit, nequita. Ita lensifici suspicor DD. laudatos *sup. n. 92* qui D. Couar. sequuntur, quoad alia, limitationem istam omittere.

Ibi: *Quia constat, institutum in re certa.*

94 Cumad succedendum in feudum hæreditarium, vel emphyteusū necessariū desideretur, quod qui vult admitti, se hæredem ultimi postfölioris vniuersalem ostendat, ut nuper assertebatur, institutus in re certa ideo excluditur, quoniam alia ex comprehenis sit ut filius, quia successor vniuersitatis non est, sed legatarij loco habetur, d. l. quoties. Molin. &c. Valaie. vbi proximè, & quod sic institutus pro legatario habēdūt est, alterunt Argel. d. q. 17. art. 2. n. 12. Ant. Gom. variar. lib. 1. cap. 2. num. 16. Cyriac. tom. 3. controver. 48. num. 3. 4. Erac. Marc. quest. 83. 3. in princip. part. 1. Menoch. de adipiscend. remed. 4. num. 132. 136. Mantic. de contextur. ultim. volunt. lib. 9. titul. 14. num. 10. Gregor. Lop. art. 14. glo. 2. art. 3. part. 6. vbi sentire videtur, quod si institutus in re certa institutus ad feudum hæreditarium admittatur, cui suffragatur sententia eorum, qui affirmant, filium in re certa institutum pro hæredc haberi, ne testamentum corrutat, ut temnit Rota apud Farinac. decif. 377. part. 1. Menoch. de p. f. l. n. 10. 2. pref. 20. num. 5. Roman. conf. 179. num. 10. glo. verb. idem in cap. 5. pater de testam. in 6. Sed nihilominus à communi sentientia tradita *sup. num. 91.* recedere non opotest, quoniam filius in re certa institutus hæres vniuersitatis non est, no menque dumtaxat hæredis quoad hono-

rem ex institutione habet, quod si efficit, ne possit aduersus patris testam. cœtu venire, licet supplementum legiūm pate non prohibeat, Merlin. de legiis. lib. 5. tit. 2. q. 21. n. 1. *cam seqq.*

Est animaduertendum, quod licet in 95 institutus in re certa aūt singularis successori, habitu tamē est vniuersitatis hæres, etiam dato hæredi vniuersali, Argel. *sup. art. 4. num. 33.* Vnde si s. qui vniuer- sitatis est institutus in tora, vel in quota hæreditatis hæreditatem omittat, vel adire, aut transmittere non valcat, tunc in re certa institutus rei mentioni derata ex iudicio, & voluntate relatoris in omne ius eius succedit, l. 14. tit. 3. part. 6. l. 1. §. si ex fundo, ff. de hæred. institut. Gregor. Lop. in d. l. 14. glo. 2. in princip. Argel. *sup. num. 17.* Cald. d. q. 24. num. 10. Cyriac. tom. 2. controver. 305. *vbi* 1. *cum seqq.* Menoch. d. remed. 4. num. 116. 117. Mantic. *sup. num. 9.* Quod ad eō verum est, ut procedat, quanquam relator iubeat sic institutu in re certa, ne plus peccat, aut habeat, Bald. in l. quoties. 9. Si duo ante fin. vers. Questio, in qua h. b. b. confidere, Gregor. Lop. *sup. glo. 3.* Cyriac. num. 4. 5. Argel. d. quest. 17. art. 6. ex num. 20. Ex quibus inferunt, ut, quoies institutus in re certa efficit vniuersitatis hæres, feudum, vel emphyteusū hæreditarium capiat, ist. in l. fin. num. 7. C. deedict. Diu. Adrian. tollend. Deci. ibi num. 24. Molin. disput. 477. num. 3. Cald. *sup. num. 11.* Vluijan. *sup.*

Idem iuri erit, quando duo, vel plures 96 institutur ex re certa, nemine vniuer- sitatis instituto, quia tunc omnes sunt hæ- redes vniuersitatis aequaliter, iuxta d. l. 14. par. 6. l. quoties 9. 9. Si duo cum l. seq. ff. de hæred. institut. Quia omnia limitanda sunt, si quis in re certa aliena instituatur, quia talis institutio non tener, Merlin. *sup. lib. 3. tit. 2. quest. 23. num. 2.* Menoch. de succession. progr. 9. 30. n. 2.

Num. 6.

In patronatus, quod in Ecclesia habe- 97 tur, triplex agnoscitur, hæreditarij genitilium, sūtē familiare, & mixtum. Pri- mū in quo seunque hæredes, etiam ex- traneos transfir. Secundū eis, qui de fa- milia fundatores sunt, vel alia, cui illud referuntur est in acquisitione, etiam nō hæ-

Variar. Resolut. Lib. II. Cap. XVIII. 323

hæredibus defertur. Tertium ad eos per- tinet, qui genitilijs finali sunt, & hæredes, de quibus latè Lotter. de re beneficavia, lib. 2. quest. 11. num. 3. 19. 22. 4. 1. 42. Vluijan. in præx. iur. patronat. lib. 1. cap. 3. à num. 27. & lib. 4. cap. 1. n. 71. vers. Rorbus de novo. Ad dignitendum autem an ius patronatus hæreditarium sit, nec ne, maximè est in pincipio, quid patroni in suc- ceSSIONe obseruerint, Vluijan. lib. 4. cap. 2. num. 13. Nam ex obseruantia hæ- reditarum familiare effici potest, Vluijan. cap. 9. *in num. 28.* Præterea fundatori licet, mutare qualitatem iurius patronatu iam quæstū de contentu Episcopi in prævi- dicium vocatorum tacite, vel expreſſe, Lotter. num. 46. Vazq. vbi proximè. Greg. Lop. d. glo. 4. Argel. num. 5. Menoch. d. num. 4. 5. Sanch. num. 3. Spin. in pecul. teſtament. glo. 4. num. 50. 56. Rota decif. 33. n. 3. part. 1. in recent. In quo Lotter. num. 47. opinatur agens de lure patronatus mixto, quod sufficit, hæredem quem esse pri- mi patroni, licet vitim non sit, ut illud confequatur, de quo circa feudum, & emphyteusū dictum est *sup. n. 60. 61.*

Num. 7.

Ius patronatus nisi fuerit simpliciter 101 genitiliū filius non capi, nisi patrī hæ- reditatem amplectatur, Vluijan. num. 8. Lotter. num. 46. Vazq. vbi proximè. Greg. Lop. d. glo. 4. Argel. num. 5. Menoch. d. num. 4. 5. Sanch. num. 3. Spin. in pecul. teſtament. glo. 4. num. 50. 56. Rota decif. 33. n. 3. part. 1. in recent. In quo Lotter. num. 47. opinatur agens de lure patronatus mixto, quod sufficit, hæredem quem esse pri- mi patroni, licet vitim non sit, ut illud confequatur, de quo circa feudum, & emphyteusū dictum est *sup. n. 60. 61.*

Ver. Hinc uidenter appetit.

Similiter præsumptum ius patronatus, 102 quod gentilium non fuerit, filio in re certa instituto non acquiritur, modo ex- tet alter hæres vniuersitatis, qui adest, vel transmutat hæreditatem patris secun- dum ea, quæ dicta sunt *sup. num. 92. cum seqq.* Sic tenent Lotter. num. 28. Berol. in rub. num. 22. de iur. patronat. in Decretal. Vluijan. num. 9. 50. Vazq. vbi *sup.* Menoch. conf. 401. num. 126. Sanch. *sup. num. 6.* Quod verum est, licet in maiori parte bonorum filius instituatur, Lotter. & Berol. vbi proximè, nisi ius patronatus an- nexum sit ei, in qua filius fuerit institu- tus, tunc enim accessor in hæredem singularē transfir. Menoch. conf. 401. n. 123. vbi alij. Sanch. *sup. n. 7.*

Ibi: Qui in emphyteusū hæreditaria respon- derunt.

De hoc *sup. num. 92.*

Ver. Tertio, si proximè dicta.

Ad hac videoas, quæ diximus *sup. num. 103.* 42. cum seqq. vbi de emphyteusū. In hac que-